

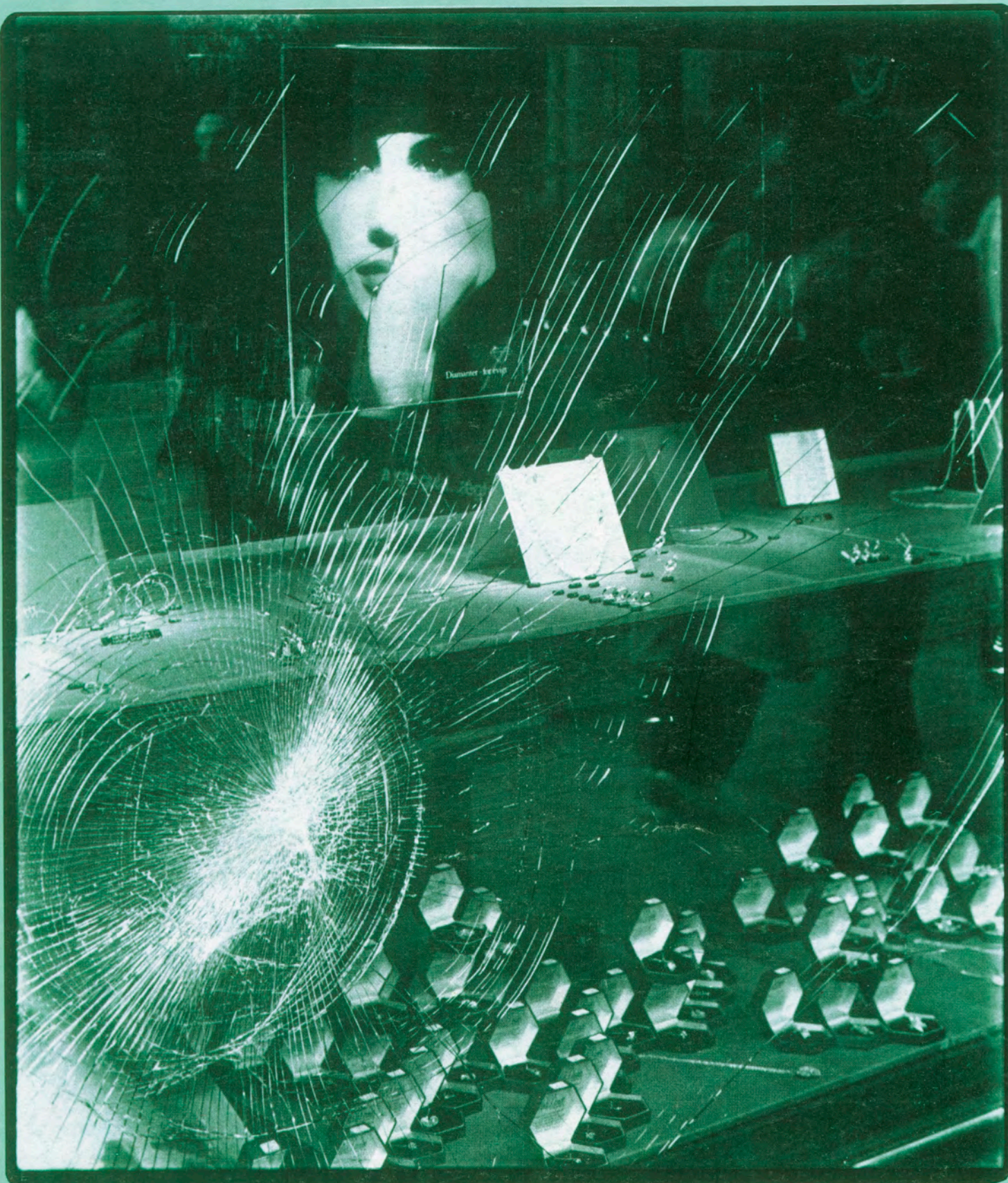
Sidegaden

NR 1 1981

KR 19.50

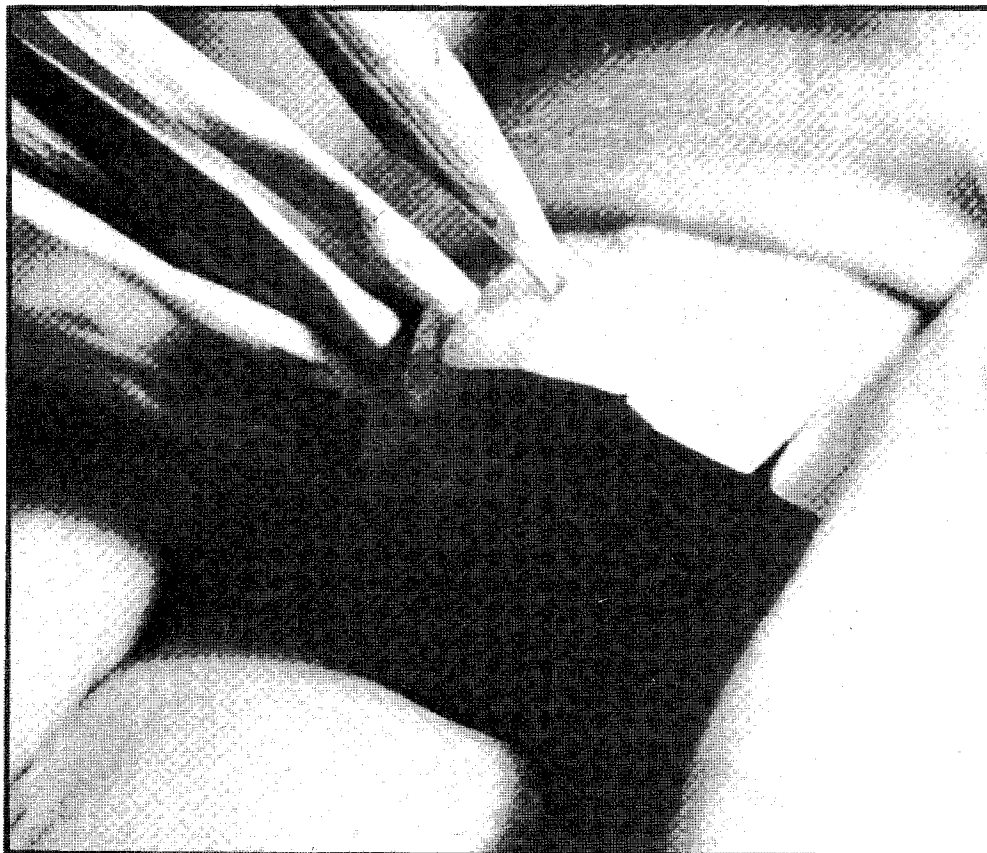
BILDER PLADER DIGTE LITTERATUR

SKEN ULRICH THOMSEN AV PAIRS RIMBAUD

SODS - INTERVIEW FESTIVAL OF FOOLS

DØGNDRØMME-DØGNSTRØMME

Af Michael Strunge

En subjektiv gennemgang af Søren Ulrik Thomsens debut-digtsamling på Vindrose: *City Slang*. Samt nogle generelle betragtninger...

Titlen er med typisk Thomsen-rim på forbogstaverne. *Slang* er det sprog, der opstår forinden i fabrikken; et sprog der ofte tager karakter af en indforstået kode som værn og våben mod det påtrængende eller negligerende samfund, der omgiver enhver (nok så stor) gruppe. Og poesien er en form for slang, en digters personlige kode for følelser og oplevelser, hans/hendes nødvendige udvidelse og nuancering af sproget. Dét sprog der ustandselig udhules, forfladiges og misbruges. Poesien er sprogets æg- og sædceller – ingen kan forudsige barnets udseende, før digtet er skrevet færdigt og født. Digtet som alternativt udtryk og verdensbeskrivelse. *City Slang* eller *Storby Poesi* – det kommer ud på ét.

Søren Ulrik Thomsen slanger sig gennem byen og hugger sine poetiske slangudtryk ind i blodet på sproget og læseren: »døgnet skakt«, »smadrede af drøm«, »nervernes net« – ja, »city slang«! Bogens titel er sin egen betydning, et elektrisk-blåt møbiusbånd, klart som radiobølgernes summen... Citaterne er Søren Thomsens hjemmedigtede slang – og det er poesi, det er ord-ord, betydningsfuld musik. Hvad vil en Jørgen Mylius stille op med sin »smalle sødmælk« her? Årets gulfisk og exit til Codylius. Når jeg nævner hit-hysterikeren her, er det for at understrege den ægte slangs og poesis overlegenhed som sprogfornyer, i forhold til mediernes vakuum-cloning af sproget. Poeten er alkymist, en kemiker der blander ting med sager og når frem til blandinger, der kan eksplodere eller give liv. Eller som kan virke som slangegift for det etablerede sprogs og logikkens store Frankenstein.

Lad os prøve en stærk og skarp blanding fra Søren Ulrik Thomsens poeto-kemiske laboratorium. Det er en »Improvisation«: »Tung regn Lyspladsen flaks/ hård regn Glasgaden skær/ regn af glas over lys af vand/ gader og pladser af skår i flugt.«

En stilsikker solo, en velspillet harpe. Vellyd simpelt hen.

Der betones tre elementer i »Improvisation«: regn, lys, regn, glas, regn, glas, lys, vand – i dén rækkefølge. Regnvandet »står stærkest«, og det er tungt og hårdt, det er af glas og har vinduernes egenskaber. Vandet afgiver også lys, og pladsen er præget af lys, mens gaden domineres af glas. Det er en glasregn, der falder og forvandler gader og pladser til »skår i flugt«. Digtet er en stemningsbeskrivelse, en registrering af oplevelse, som det har været nødvendigt at skrive ned for digteren. Det er hårdt og koldt og vådt, et flimrende ubønhørligt regnvejr. »Lyspladsen« indikerer, at det foregår om aftenen eller om natten med bylyset tændt. »Improvisation« er et udpræget subjektivt digt: Digteren gir et bud på en oplevelse, og læseren må så give et bud på en oplevelse af digtet og de stemninger, det vækker i ham eller hende. Subjektivt giver digtet mig en følelse af noget ensomt, fortrøstningsløst og – ikke forvirret, men – sammensat, uadskilleligt. En helhed af splittelse. Og digtet er uadskilleligt, formen følger altså indholdet. Digtets elementer nyvurderer hele tiden sig selv og hinanden: »lyspladsen«, »glasgaden«, »regn af glas«, »lys af vand«. Man kan lave en parafrase og begynde at »oversætte digtet«: Regnen er tung og hård, den falder på oplyst plads. Butiksgaden – « Og så? Derefter bliver »Improvisation« stærkere subjektivt, »uoversætteligt«.

Videre kommunikation afhænger af, hvor åben læseren er, og om han/hun kan genkende eller forestille sig en gade af glas, der skærer, en »regn af glas« og »lys af vand« – efter først at have »anerkendt« et begreb som »lysplads«. Det er her læseren må føle på sin sjæl, (hvis hun/han ikke vil se). Er regnen ikke gennemsigtig som glas, og er vand som regel ikke så lyst som luft, og spejlende (som glas)? Jo. Disse »ting« minder meget om hinanden. Sæt f.eks. et glas vand i vindueskarmen, mens solen er i gang...

I »Improvisation« er der et musikalsk samspil mellem »skær« og »skår«, et fald fra lys (æ) til mørk (å) tone. Det næste bogstav i dette

tonesystem ville i givet fald være (a): skær, skår, skar – sig det hen for dig. »Skær« kan betyde både »skærer« og »lys-skær«. Og et »klippe-skær« i et lufthav? Både lys og glas kan skære, et klippeskær kan man strande eller redde sig på. Hvad med »skår i flugt«? Er det regnen, der splintrer billedet, så lys og glas (gader og pladser er også lys og glas) knuses og spredes, bliver flaksende, går i skår? Som anført ovenfor, er det regn/vand, der dominerer billedet – og knuser det nu. Naturen der spolerer kulturens (byens) glatte, lyse billede. Men der er jo også en »regn af glas« og »lys af vand«. Regnen sejrer, netop fordi den har karakter af både glas og lys (butiksfacader og -skilte). Regn er flydende og ikke til at fastholde, den trænger ind i alle huller. Den fanger og spejler lyset i vandpytter, og den falder som glasskår. Den er stærkest. Og tung og hård. Bybilledet splintres og bliver uklart, det er underlagt naturens sidste lune i storbyen: vejret.

Søren Ulrik Thomsen er først og fremmest en nattens digter. Mange af digtene rummer en dirrende undertone af angst og truende, ukendte væsener og ting. Underbevidstheden vibrerer lige under digtenes fine hud, og ofte springer sår op og strømmen af blod og billeder pulserer. I »Har lært« vender jeg'et sig bort fra det ukendte: »Jeg har lært at vende mit ansigt bort/ når jeg genkender folk fra drømmenes vand/ på de hede gader i jul«. Og der er mere tale om en indlæring og ikke om erfaring: Åbenhed straffes hårdt i vor tid. Jeg'et har lært »at begå sig/ på sprog jeg ikke forstår«. Både flugt og tilpasning, at spille sit spil, er nødvendigt for at overleve.

Søren Thomsens poesi er tit en artikuleret rablen eller en formfuldendt bøvsen, om man vil. I »Passager. Rus og fald. Syn« – en lidt vel ladet titel – møder vi et typisk stiltræk i Søren Thomsens poesi: En pludselig negativ absurditet i kontrast til en positiv »strittende« mystik. Omkring midten af digtet hedder det: »mænd kaster hinanden gennem ruderne børn synger/ uden ord«. Kort efter tager poesien magten og amokker: »manuskripterne vælter sig sindssygt i vinden/

brevenes skrift opløses fotografierne flyder ind i hinanden...». Og City Slang er netop en række polaroidfotos, der opløses i hinanden og er forbundet på tværs af siderne ved hjælp af stemningernes og metaforenes kældergange! »Passager. Rus og fald. Syn« opløses mere og mere mod slutningen, »ansigterne blæses bort«, men for fjerde gang: »vinen suser i kroppen kroppen suser i natten«. Og eksistensen er dermed bibeholdt i sansning og væren. Rusen har opløst jeg'et og kroppen, så alt flyder ud i ét, og opløsningen har opløst opløsningen som trussel: Man kan ikke være bange for noget, som man selv er en del af. Og Søren er en del af storbyen, han står i malstrømmens nul-punkt og griber de passerende syn. Han er hurtig med øjnene, og hans fund er ofte rene perler eller nye dyr som aldrig er set. Kun sjældent er hans fund gammelt vraggods, oftest er de originale. Og tiden er jo osse opløst i byens malstrøm, ofte opfindes det fortidige igen og igen. Visse kedelige anmelderes påpegninger af gentagelser i ny poesi interesserer mig ikke. Gamle bøger lugter, at true med dem er nekrofil! Litteraturhistorie er hykleri. Og solen serverer da også det samme gamle show igen og igen. Vil nogen skyde den?

I »Levende« er temaet dette at få bekræftet eksistensen gennem sansningen. En betragtning, der er meget brugt i poesien, osse i et dalrende dansk-top-hit som »Rør ved mig, så jeg føler, at jeg lever«. Søren Ulrik Thomsen søger dog ikke passiv bekræftelse i ophøjning af andre væsener; hans poesi er ikke præget af den voldsomme narcissisme, der ellers findes i mange unge digtsamlinger. Søren har nok i f.eks. regnen: »regnvandet driver/ ned ad min arm/ jeg er levende« – og i smerten: »telefonen ringer/ røret er koldt i hånden/ jeg er levende/ græder«. Smerten indikerer liv. Og digtets jeg »lægger min hånd/ mod min nakke/ jeg er levende«. Disse linier står for en »feminin« attitude og en kropsnærhed, der er typisk i disse års danske poesi, hvor kønsrollerne opløses.

Men senere i »Levende« afsløres grunden til smerten, som allerede antydes med den kolde telefon i begyndelsen: »jeg er levende/ længes efter din stemme/ den er her ikke/ støder mod bordet/ jeg er levende«. Derefter forvirres man lidt: »kan huske lugten/ i hans lejlighed«. Er »du« den samme som »han«? En lidt atypisk uklarhed. Digtet kan også dreje sig om barndom, en far. Mod slutningen erindrer jeg'et ned gennem årene til »1 år« og sproget bliver primitivt og enkelte som en 1-årigs (næsten): »skrive til kontor/ mælken er sur/ jeg græder/ jeg er levende/ græder/ levende«. Igen sorgen som paradoksal livstegn, bekræftelse. Hudløshed. Der er noget terapeutisk over »Levende«, noget stærkt følt og kropsligt fremtvinget. Terapeutisk her brugt i en sjældent positiv betydning om poesi. Et dødsdigt, måske. Døden som summen af alt intenst liv, som livgiver: Et digt. Digtet bevæger sig fra en umuliggjort kommunikation, over en afsondring fra verden og en fordybelse i »digte/ breve erindringer« – og frem til en endelig kommunikation ud i verden igen: »skrive til kontor«. En opsigelse? – dagene bliver hårde. En ansøgning? – dagene blir ens og spildte. Slutningen antyder et sammenbrud. Et godt, stille digt, der i sin hele form gir en følelse af gråden, der stikker i halsen, og tilværelsen, der rasler sammen om en. Overlevelse.

»Kan ikke sove« hedder det følgende digt: »jeg savner ingen –/ ikke engang mig selv«.

City Slang er gennemsyret af søvnløshed og døgnbevidsthed. Digtene er en form for døgn-drømme mellem drøm og virkelighed, søvn og virkelighed. Mange er tydeligvis skrevet efter mange timer uden søvn, hvilket giver nogle fine, nuancerede og tyndhudede sansninger. Kreativitetens støv rejser sig, og billederne flimrer fint i dagens første lys. Alt virker nyt og

fremmed, og pludselige depressioner gør deres entre. En særlig vågen-rus, en måde at bryde igennem den beskidte lak af gusten virkelighed, der ligger tyndt over den drøm, som verden er: »Flydende kobber løber i årene./ Huden er tynd./ Flager af revet og sort/ fylder tæt luften over min gang./ Jeg lægger min hånd mod værelsets isvæg./ Regnen går lige gennem min krop.« Sådan lyder digtet »Abschied ist ein bisschen wie sterben« i sin helhed. Og det er sandt og sansemæssigt socialt. Selv de fineste sansnuancer er ofte fælles, og Søren Ulrik Thomsen har sans for de fælles nuancer. Han ville være i stand til at beskrive synet af en lugts farve, når en cigarettrøg søger loftet! Et sted omtales den førnævnte træthedstilstand som »træthedens æter/ nulenergi-hypnosen«.

Så sker det, at trætheden slår ud som spraglede pletter på bevidstheden: Syner og visioner. F.eks. i »Natravn« eller »Vi danser i mørket«, hvor det pisker ned fra loftet med »azurbå regn«. Eller bygger digtet faktisk på en diskoteksoplevelse? Det er der ikke noget éntydigt svar på – for døgn-drømmeren er der ingen grænser for virkelige drømme. – Og himlen er vel et loft uden grænser?

Et digt som »Afbrudt forbindelse« holder nok ikke bogens standard, men det er også en ren undtagelse. Ellers skriver Søren Ulrik Thomsen en både elektrisk og blå poesi (som omslagets bogstaver). En poesi der knitrer og er dyb som »himlens tætte ozon«. Sig ordet »ozon« nogle gange efter hinanden – og du har en sanseførmelse, en lyd, af Søren's digte.

Søren bruger meget »kassen«, »æskan« og »skakten« til at beskrive nat og ensomhed med i typiske klaustrofobiske billeder. F.eks. i »En anden ro«.

Husker du »Glemmerens kærlighedsdigt«? Nej, det tænkte jeg nok. Men jeg tror, du husker »Marble Station« fra Sods' anden LP? Teksten på denne Sods' Smukkeste Sang var samme digt, blot på engelsk. Og Søren Ulrik Thomsen har osse skrevet et »Huskerens kærlighedsdigt«, der beder den elskede om handling og væren i stedet for ord. En beskrivelse af og hyldet til den enkle handlings skønhed og tomhed, lidt zen-buddhistisk, meget charmerende. Charme er efterhånden et noget oprørt creme-begreb; men jeg mener faktisk, at Søren's poesi, som al god poesi, ofte overrasker med en pludselig, bevægende charme. Eller kald det sympati. Digtene stråler sgul! Læg City Slang på dit natbord, og du behøver aldrig bruge sengelampen mere. Bogen er selvlysende, et storbynavnet isgrønt lys, der varmer som venner en vinterdag.

Søren Ulrik Thomsens poesi er også musik: »isgrønt splintrer husenes syle luftens cellofan«, slutter det andet digt med titlen »Syn«. En linie med mindre mening end betydning, som sikkert på det nærmeste har skrevet sig selv ud af bevidsthedsstrømmen. Med »mening« menes her: Klar definition på, og formulering af oplevelse, følelse, sansning. Med »betydning« menes: En videreformidling af oplevelse, følelse, sansning, uden mellemlid; hvor ordene direkte rører ved digterens oplevelse og læserens sanseapparat. Det meddelte blir altså her dybt subjektivt og »ulogisk eller uforståeligt«. Og derfor dybt socialt i det indre. Som det ses af definitionernes længde, tillægger jeg et digts »betydning« den allerstørste betydning. Ved denne subjektivitet og betydningsbetoning bliver oplevelsen, følelsen, sansningen en direkte, elektrisk kraft, der rammer læseren som en magisk besværgelse, et deja vú, en pludselig erindring eller mindet om en erindring, fremkaldt ved en lyd, en smag, et billede.

Og en sådan betydningsladet række ord, der strømmer ud af digteren, er næsten altid den rene musik. Hos Søren Ulrik Thomsen altid. Han benytter sig meget af f.eks. bogstavrim.

Prøv at sige »isgrønt«-sætningen og læg mærke til s'erne. De er ikke isgrønne, det er måden de splintrer på der er isgrøn. Det er ekspressionisme, uden at Søren dog er ekspressionist. Det er suggestivt og udtrykkende. Søren kunne andre steder i bogen kaldes symbolist, surrealist og romantisk realist, men er dog Søren Ulrik Thomsen. De nævnte ismer hører alle til den subjektive, sansende og dybtfølelende del af poesien, som man med ét ord kunne kalde romantikken, den ene halvdel af europæisk poesi tilbage igennem tiden. Forudsat at den anden halvdel hedder realisme. Altså nogle meget brede betegnelser, der tilsammen dækker litteraturen. Men ud fra denne opdeling må Søren Ulrik Thomsens digtning kaldes romantisk, som de fleste af disse års unge digtere kan kaldes det – dvs. i ordets litterære og positive betydning.

Igen og igen møder man tomheden som oplevelse i City Slang. Som barndommens smukke, hjemmelavede papirfoldere, hvor »ofret« selv valgte et tal, og folderen foldede, til et tal igen kunne vælges og et adjektiv, f.eks. »dum« eller »sød«, åbenbares bag en ombukket papirflig. Husker du disse foldere, det var ofte kæresten man spurgte – så lavede man en speciel variant, der kun havde ordet »sød« bag papiret. Som folderne er disse digte, de vender billederne igen og igen, til en uventet slutning på digtet dukker op. Og det uventede er ofte tomheden som afslutning, som når man hos folderen valgte en ubeskrevet flig. Der ligger en forløsning i denne form, digtene tømmes, og en afspændt ro fylder læseren: Alle digtets muligheder er gennemgået uden irriterende selvfortolkning. Som at kende sin elskede uden at have dissekeret hende; eller vide noget om et krystals indre struktur, uden at have knust det. Sådan oplever jeg mange af Søren Ulrik Thomsens digte. De repræsenterer en forfriskende blufærdighed og beskedenhed efter de sidste par års vi- og jeg-proklamationer med så mange udsagn (som dog altid er nødvendige for at rense luften til ny elektricitet). Søren's poesi er som en regnbue efter tordenvej.

Et par af City Slangs digte er inspireret af en rejse til Paris, f.eks. »Huskerens kærlighedsdigt« og »Black box«. Der er osse digte om Tyskland. I »Hamburg-Köln« får man fremlagt en række snap-shots. Og fotografen er dygtig og opmærksom. Fornemmelsen er som i mange af bogens digte »polaroid«, og alle digtene hænger sammen som et utopisk puslespil, hvor kombinationsmulighederne er tallose. Eller netop som ferie-billeder, der kun får sammenhæng med beretningen om ferien som akkompagnement. Her ligger beretningen uden om og i mellem digtene. Det er op til læseren at se digtenes indbyrdes, dybere sammenhæng – og det er ikke svært. For Søren Ulrik Thomsen er ikke privatist, men en person der skriver smukke digte, om det han ser af smukt og hæsligt. Hans tone og form er helt personlig. Alle vil kunne genkende »en Thomsen« efter at have læst City Slang.

»Hamburg-Köln« er nok det eneste direkte politiske digt i City Slang. En indædt, bitter og ironisk kritik af Forbundsrepublikkens Superkapitalisme. Ved et sjovt tilfælde bruger Søren Ulrik Thomsen metaforen »valiumro«, et poetisk slang-ord. Undertegnede har, uden at kende dette digt dengang, brugt nøjagtig samme ord ved skrivningen af sin næste bog. Alene dét er et bevis for (hvis nogen da behøver det), at digtere ikke bare hæfter uforståelige ord sammen på må og få. Ordkoblinger er i forvejen et sted i bevidstheden, mulighederne er i hvert fald åbne som mellem en datamats elementer. Et ord som »valiumro« er naturligvis oplagt at føle sig frem til. Valium er en beroligende pille i stil med Stesolid (smukke navne, doktor!). Og disse »nervepiller« gir netop ved deres virkning en fornemmelse af noget »flim-

rende« og »hviskende«, og lyset får karakter af det »gule lys«, som Søren forbinder valium med her. Alle, der har været i Tyskland, kender den tomhed, paranoia og søvnighed, der hænger udtørrende over alt.

»Vent« er et for Søren Ulrik Thomsen sjældent »vi-digt«: »vi venter på nogen/ i årevis/ i aften«. Nutiden kobles med den uoverskuelige række af år, og længselen, savnet præciseres til *lige nu*. Linierne kan også tolkes som en afskrivning af de mange år forbrugt med venten – ført ud i en aften, denne særlige, enestående aften. Hvad »venter vi« på? Kærligheden, driftens forløsning, et andet liv, en bedre verden? Så kan man også kalde det »forventning«. Alle venter altid på nogen – eller noget. Atomkrigen f.eks., der netop ophæver fremtiden som begreb, idet den kan komme og udslette alt hvert øjeblik. Vi lever i atomtiden så at sige »på lånt tid«, og fremtiden er *flad* og todimensional, et stykke supertyndt, gennemsigtigt plastic, der hænger foran ansigtet og truer med at kvæle. Og mange af Søren's digte er en form for sekunddigte og tidløsheder, der samtidig er spændte og trues af en form for »sammen-smeltning til punkt«. Her kommer »tomheden« ind igen: Nogle digte remser meningsløse handlinger op, ja, ligegyldige er vel ordet. Det kan tages som en besværgelse mod den absolutte destruktion, hvor gentagelsen af en sætning med et enkelt, »hverdagsagtigt« indhold kan ses som et ritual, hvor betoningen af det banale blir så kraftig, at det banale bliver mystisk og kraftfuldt – noget som ingen bombe kan hamle op med: Den stædige besværgelse af livet. Og så er det, at Søren's poesi pludselig truer med at eksplodere op i ansigtet på døden, i stedet for at smelte under dens blik. Hans digte er osse cigaretten, der tændes på bunden af natten og dementterer mørket som andet end fravær af lys. Lige i øjeblikket, tilfældigt – men bestemt af lysten til en cigaret.

Men Søren går videre gennem natten og skriver sin »Dagbog«, hvor han tager »beslutningen om hævn/ ved simpelthen/ at blive ved med at leve«. Og dét er generøs og realistisk humor! Cool... Der udtrykkes et had til det vestlige samfundssystem og dets kulde. Hævnen er sød. Kun livet, kroppen kan true systemet. Bliv ved – osse med at skrive, Søren Ulrik Thomsen. Jeg holder af disse stilsikre, uden-at-blinke-ræb.

»Døden er/ ikke at elske og alt er som det plejer«. Sætningen kan betones efter indstilling. I samme digt, »Ikke døden«, antyder forfatteren, at døden ikke er afsked og savn, ikke at gå glip af noget, ikke at løbe (falde om?) på gaden; men *det at ikke elske*, eller *det at elske*. Og alt er – som det plejer...

City Slang rummer også en »Biografi« om

barndommens tryghed, angst og afsked. Alt rummet i seks præcise og ærligt huskede linier. Søren Ulrik Thomsen er ikke en digter, der fortrænger fortiden smerte til fordel for fremtidens lægende syner. Han rummer yderpunkterne og står HER, omgivet til alle sider af tider.

Glemt kvarter

I et glemt kvarters blå bombetomt
flakker jeg søndag eftermiddag, efterår,
busserne ligger med bunden i vejret
rustne og fulde af ræddende regn
fra porte og mørke køkkenruder
vender gamle kærester
ansigtet mod mig, rækker hænderne ud
i det blå.

Søren Ulrik Thomsen

Bogens titel falder man over som en bunke cigaretskodder i rendestenen, i det smældende digt »Hver dag«: »Ordene nægter at forlade billederne, byerne. City slang./ Blå rum/ mellem murene. Nat«. Hvis det blå rum er poesien, det særlige lys før solen gør entre – ja, så bekræftes den forudgående linie. Poesien hænger i luften og synet af byen, især om natten. Men at ordene nægter at gå i sig selv igen betyder også, at de spærrer for den direkte sansning, som digteren kun kan beskrive med ord, der uundgåeligt vil forvrænge det oplevede. Verden er så at sige besat med lag og lag af billeder og ord (som også er en slags billeder). Det er vor tid. Og digterens opgave må være at skære igennem og gennemskue, for at nå frem til det oprindelige, eksistensen, tingen i sig selv. Denne vej må uundgåeligt gå igennem mere eller mindre uvirkelige billeder. Igennem en hob af billedaffald: Drømme, reklamer, TV, bedøvelse, overleverede myter i kunsten, sproglige fraser og løgne, betegnelser påklæbet fra oven og ned, modens lynopsugning af ethvert oprørs symboler og hele udtryk, osv. That's the way, at bore sig ind i sproget og skabe nye billeder af det, for at fastholde individets oplevelse af verden. Sprog er magt, og eget sprog er erobring af det sande, sansningen. I form af Storby Slang f.eks., eller i form af poesi. Man har talt om »et nyt sprog« – det fødes hele tiden.

I »Afsked« som i andre Thomsen-sigte er menneskene kroppe, og kroppene har igen karakter af noget let og luftigt, papir f.eks., der ofte forsvinder. De er fremmede (især på gaden), og de trues hele tiden af udslettelse. »Nattens gletcher«, der »maser parkerne tomme«, kunne osse være strålerne fra en neutron-

bombe. Igen denne underliggende, uudsagte angst, der brummer og sitrer under det hele og gør enhver handling tom og meningsløs (jvf. ovenstående omtale af det banale som ritual). Den nye kolde krig symboliseret ved selve det truende abstrakte og absurde, som den selv er: Umulig at sætte fuldt ud på begreb, men mulig at sanse. Menneskene har aldrig nogensinde været så paranoide, som de er i dag, og dette forhold afspejler stormagternes forfølgelsesvanvid. Men angsten for det truende abstrakte og absurde findes konkret i det enkelte menneske. I hjernen som et enormt pres, i maven som et sug, et sort hul, der sluger følelserne idet de fødes. (David Bowie beskriver det så gribende i sin fortvivlede undergangssang, »Five Years«: »My brain hurt like a warehouse, it had no room to spare/ I had to cram so many things to store everything in there«. Forbruger-samfundets *ting* og *billeder* kan ikke rummes i den smertende hjerne på sangens jeg, der desperat søger at fastholde verden i en ordnet helhed lige før undergangen. »My brain hurts a lot!«)

Igen i »Sorgen« nær bogens slutning holder jeg'et med hånden om nakken. En deja vú-formemmelse griber læseren. Depressionsdigt forstenet i den kroniske billedstrøm eller døgnstrømmen.

»Digte om natten« kunne også have været titlen på denne digtsamling. »Søvnens æter« – ord er igen overflødige, metaforen er bare sand, og digteren har nået kernen. »Hvis det var tilladt/ skrev jeg digte uden ende og begyndelse«, hedder det. Du er velkommen Søren, verden har brug for trods og trompeter, der vælter enhver form for mure. Bevidstheds-politik/ bevidsthedsæstetik uddigtet i et virkeligt og stædigt krav: »uendeligt ind i bevidstheden/ bevidste ind i uendeligheden«.

Denne bog er »fuld af krop«, den er indlevet og ud-skrevet i god form. NU.

Og lige der kan Søren Ulrik Thomsen slutte således: »bevæger sig fuld af krop ad trapperne og gangene gennem/ det samme hus og er ikke mere et andet sted«. Han træder ind igennem øjenene uden at tørre fødderne af, han er umulig at overse, selv når han forsvinder i bevidsthedens dybder i sin radikale eskapisme. Det dybe bruges som kraft mod den overfladiske billedverden og dens kasketvirkelighed – og til påvisning af dybere sammenhænge, som ingen politiker ville forstå. Søren Ulrik Thomsen har dykket og druknet men lever i levende live som bevis for smertens nødvendighed. Hans poesi kræver blot at overleve. Den beder om og giver hjælp.

Som sagt: Søren er ved bevidsthed og i bevægelse, døgnnet rundt og HER.

ABONNER!

PÅ SIDEGADEN 4 NUMRE FOR KR 65,-

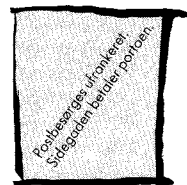
UDFYLD KUPONEN & SEND DEN IND!

Ja tak, - jeg vil gerne
Abonnere på Sidegaden!

NAVN _____

ADR _____

Postnr _____ BY _____

128

SIDEGADEN
NØRREBROGADE 54
2200 KØBENHAVN N